

UITGELATEN!

Leslie Schnur

Uitgelaten!

the house of books

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgesproten uit de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of overleden, is louter toeval.

Oorspronkelijke titel

The dogwalker

Uitgave

Atria Books, New York

Copyright © 2004 by Leslie Schnur

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

Studio-mv.com

Omslagdia

Mojgan Azimi/Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 1054 2

D/2004/8899/89

NUR 302

Voor Miriam en Gabe,
mijn geweldige en bijzondere kinderen
(ze hebben hun eigen opdracht geschreven)

en

voor Charlie,
de fijnste hond van de wereld
(die het hier waarschijnlijk roerend mee eens is)

Dankwoord

Wanneer je na een lange carrière aan de ‘andere kant’ je eerste boek schrijft, ben je veel mensen dankbaar. Eigenlijk ben je iedereen die je kent dankbaar. Behalve de stomerij die mijn kussenhoezen heeft verpest. Dus iedereen die ik ken, behalve zij, wil ik hier bedanken.

Een speciaal bedankje voor Helen Schulman die me heeft geholpen dit boek van de grond te krijgen, en aan dr. Robert B. Shapiro, zonder wie ik er nooit aan begonnen zou zijn.

Ellen Kaye, Corinne T. Netzer, Liz Perle en Tom Spain wil ik bedanken voor hun wijsheid en inzicht, en omdat ze het manuscript gelezen en herlezen hebben. Ook wil ik Patty Dann, James W. Hall, Craig Holden, Erica Jong, Galt Neiderhoffer, Christopher Reich, Dani Shapiro, Harry Stein en RD Zimmerman bedanken omdat jullie tijdens het schrijven dingen hebben gezegd waar ik erg veel aan heb gehad. En ook opmerkingen als: ‘Nu weet je hoe het is om aan de andere kant te staan,’ en: ‘Wedden dat je voortaan heel anders met auteurs omgaat?’

Dank, dank, dank Judith Curr, Greer Hendricks en Karen Mender, en alle anderen bij Atria Books, voor alles. Wat had ik moeten doen zonder mijn redactrice Greer, met haar wijsheid en briljante inzicht, die mij paden liet betreden die ik bang was in te slaan.

Dank Richard Pine, mijn bezielde literair agent, die in mij en

in dit boek geloofde nog voordat daar reden toe was, dank je voor je hulp, je goede ideeën en je bemoedigende woorden. En dank je Lori Andiman, ik stel je vriendelijke hulp zeer op prijs. En dank je Arthur Pine, want jij hebt me geleerd dat wanneer de ene deur gesloten blijft, een andere zich opent. Ik zou willen dat je nu hier was om het te zien, Artie.

Dank jullie, Amy Schiffman en David List, het team aan de West Coast dat al in zo'n vroeg stadium voor me klaarstond.

Ik bof met zoveel vrienden die me hebben gesteund en aangemoedigd terwijl ik dit boek aan het schrijven was. Hoewel ik soms de draak met jullie honden heb gestoken, ben ik echt heel erg op ze gesteld, maar misschien kunnen jullie therapie overwegen. Zowel voor de honden als voor jullie zelf. Ik dank jullie allemaal hartelijk.

Ik wil ook mijn familie bedanken, die rare roedel Schnurs uit Californië – mijn moeder Myrna; mijn vader Milton en Louise; mijn drie broers en hun gezinnen, Alan, Julie, Adam en Zach; Jeff, Ellen, Danielle en Jake; en Ken, Denise, Emma en Noah – dank voor jullie liefde, inspiratie en gekke humor. Mam, pap, dit is een roman, en dat betekent dat het fictie is, en dát betekent dat ik het allemaal heb verzonnen.

En heel erg bedankt mijn medesamenzweerder en echtgenoot Jerry 'Hou het doel in het oog' Butler, voor zijn inspiratie, geduld, liefde, geduld, wijsheid, goede humeur en geduld. Had ik je al voor je geduld bedankt? Uit de grond van mijn hart bedank ik je, voor eeuwig.

1

Nina Sheppard was verliefd op een man die ze nog nooit had ontmoet. Geweldig, dacht ze terwijl ze op deze snikhete middag in bad lag te ontspannen. Ze moest erom lachen, met haar karakteristieke, hese lach. Normaal gesproken zou ze er de ironie wel van hebben ingezien.

Gek dat ze meer wist van een man die ze nog nooit had ontmoet dan van alle andere mannen die ze kende. Ze wist dat hij veel las. Goed, dat waren dan wel van die populaire boeken over waargebeurde avonturen: Overleven op de Mount Everest; Barre Tocht naar de Zuidpool; Uitbarsting van de Krakatau; Ontsnapt aan de Haaien; Bosbrand. Hij las herenromannetjes – die term had Nina zelf verzonnen, als tegenhanger voor damesromannetjes – maar hij las tenminste bókken, en niet alleen maar het sport- of economiekatern, zoals de meeste mannen. Ze wist dat hij zowel van Mozart hield als van Lenny Kravitz. Niet echt haar favoriete muziek, want ze vond dat Mozart nogal overschat werd, en Lenny vond ze niet erg origineel en te commercieel, maar het duidde in ieder geval op een brede belangstelling. Ze wist niet alleen dat hij af en toe naar jazzconcerten ging, maar ook naar toneelstukken op Broadway. Hij scheen het goed met zijn pa en ma te kunnen vinden. En hij had een schat van een hond, als ze het hem kon vergeven – en dat kon ze, hoewel ze daar wel even over had moeten nadenken – dat die hond

niet uit het asiel kwam, maar voor wie weet hoeveel bij een fokker was gekocht. Hij had aan de universiteit van Pennsylvania gestudeerd en werkte op een chic advocatenkantoor, en daar moest ze ook even over nadenken, dat advocatengedoe. Maar voor een jonge man van nog maar net tweeëndertig verdiende hij een hoop geld. Ze wist ook dat hij van skiën hield, dat hij naar het baseball op tv keek, en dat hij iedere woensdag met vrienden en vriendinnen pokerde. Vijf dagen per week ging hij in Central Park joggen, en de komende vakantie wilde hij in Zuid-Amerika gaan raften over de Bio Bio. Van al dat sportieve gedoe zag hij er gebronsd en stoer uit, en dat maakte hem zo aantrekkelijk mannelijk, zo sexy. Ze wist hij een bijzondere neus had. Ze wist ook dat hij op de Democraten stemde, en gul gaf aan goede doelen van het liberale soort, zoals organisaties die zich inspanden voor de burgerrechten of daklozen. Ze wist dat hij katholiek was, maar er niets meer aan deed, hoewel Kerstmis veel voor hem betekende. Jezus, hij zou in september al cadeautjes gaan kopen, als hij dit jaar hetzelfde deed als vorig jaar. Zo georganiseerd en attent was hij. Hij was precies wat ze wilde, op wat kleine dingetjes na die er niet veel toe deden.

Nu hoefde ze hem alleen nog maar persoonlijk te leren kennen.

Het was zo'n hete, benauwde zomerdag in New York, zo'n dag dat de vuilnis bijna gaar gestoomd werd en vreselijk stonk. Nina nam zich voor de zoveelste keer voor volgend jaar zomer – geld of geen geld, met of zonder baantje, wel of geen vriend, hoe dan ook – op het strand van Californië te liggen, terwijl ze de heerlijk frisse zeelucht diep inademde met een flesje Corona onder handbereik. Verdorie, het was pas juni. In augustus zou het zijn of je in de Mojavewoestijn zat, maar dan zonder de droge hitte. Ze had medelijden met zichzelf en daar stoorde ze zich misschien nog het meest aan.

Zoals gewoonlijk bevond Nina zich in een no win-no win situatie.

Dus verdiende ze het echt om op een dinsdagmiddag om vier

uur in dit heerlijke bad onder een geurige laag schuim te liggen. Ze had de ochtend- en middagwandeling achter de rug, de laatste hond was naar huis gebracht en eindelijk had ze tijd voor zichzelf. Met haar hoofd tegen de rand van het bad geleund liet ze haar gedachten deinen, net zoals haar haar als dat van een zee-meermin zachtjes op het water deinde. Als ze een vissenstaart had gehad in plaats van benen, zou ze naar de Californische kust kunnen zwemmen, heerlijk vrij en zonder honden. Eenmaal in Californië zou ze een vervaarlijke zeerover tegen het lijf lopen. Die zou op de een of andere manier een echte vrouw van haar maken, haar daarna suf neuken en haar gedichten voorlezen terwijl hij met zijn mooie handen haar wang streelde, en ze zouden nog lang en gelukkig in een hutje leven. Ze woonden in een hutje omdat het niet uitmaakte waar ze woonden, ze waren stinkend rijk van alles wat hij had buitgemaakt op een gemene dictator wiens dood vrijheid voor alle inwoners van dat land betekende.

Ze was tevreden over haar benen. Na een jaar van honden uitlaten waren ze nog steeds kort, maar wel goed gevormd, sterk, slank en bruin. Ze pakte de luffa uit het Japanse lattendoosje en wreef haar benen af. Er zat nog leven in. Ze nam haar heupen, armen, hals en schouders onder handen, waardoor haar pijnlijke spieren ontspanden. Ze schrobde haar huid precies zoals die tang van Bloomingdale had gezegd, dat mens dat ongelovig had uitgeroepen: ‘Scrubt u nooit?’ Er was zoveel wat ze niet wist.

De vorige dag was ze nog naar de Town Shop op Broadway gegaan, de winkel waar haar beste vriendin zo weg van was, om een nieuwe beha te kopen voor haar borsten die nu in bad zo pront en stevig net boven het schuim uit kwamen. Nina had het soort lichaam waar mannen dol op waren, had ze van horen zeggen, maar met grote borsten moest je een goede beha dragen. Claire had maat 75B, en droeg een sexy push-up modelletje. Voor haar was een beha kopen gemakkelijk. En ze kocht er altijd een bijpassende string bij, omdat vrouwen als Claire nu eenmaal zo ge-

kleed gingen. Of niet gekleed, als je het zo bekeek. Nina droeg uit principe geen string. Dat principe bestond eruit dat ondergoed bestemd was om je billen mee te bedekken, niet om de billspleet te accentueren.

‘Maar het tekent helemaal niet af!’ was Claires argument.

‘Ik wil dat het wél aftekent,’ wierp Nina tegen. ‘Ik wil wéten dat ik een onderbroek aanheb. Ik wil dat iedereen weet dat ik een onderbroek aanheb. Dat vind ik een prettig idee. En mijn moeder vindt het ook een prettig idee. Als je niet wilt dat het aftekent, waarom draag je dan nog een onderbroek? Zo’n string voelt net alsof er iets – of iemand – in je reet zit.’

‘Het is sexy.’

‘Het is stom.’ Ze zei er niet bij dat ze liever zelfmoord pleegde dan die Braziliaanse waxbeurt te nemen om zo’n bikinilijn te creëren die hoorde bij het dragen van een string. Wanneer hadden vrouwen van haar leeftijd besloten dat het geweldig was om helemaal kaal te zijn, op een klein verticaal strookje na? Kwam het omdat ze tegen de veertig liepen en eigenlijk liever vier waren?

Bij de Town Shop werd Nina begroet door een goed verzorgde vrouw met een oranje kapsel. Ze was een jaar of vijftig en van Afro-Amerikaanse afkomst, met lange, roodgelakte nagels met goudzwarte vlinders erop. Om haar pols hing een rinkelende armband met sleuteltjes.

‘Dag, ik wilde een nieuwe beha,’ zei Nina.

‘Wilt u me maar volgen?’ De vrouw zocht tussen de sleuteltjes aan haar armband tot ze de goede had gevonden, en deed de deur van een kleedkamer open. Er lagen labels op de vloer, over een oude, houten stoel hingen beha’s en er was een spiegel die wel wat Glassex kon gebruiken. ‘Wilt u uw topje uitdoen?’

Nina wachtte totdat de vrouw zou weggaan, maar ze bleef gewoon staan. Dus deed Nina wat haar gevraagd was. In de Town Shop was geen plaats voor valse schaamte.

‘Schat, je draagt de verkeerde maat beha! Wat is het, een 80B? Kijk nu toch, dat ding past van geen kanten!’ Ze trok aan de

bandjes en de achterkant.

‘Maar ik heb altijd al een 80B,’ zei Nina.

‘Dan draag je altijd al de verkeerde beha, schat. Doe die maar uit, ik haal wel iets voor je.’

Nina deed haar beha uit en wachtte topless totdat de verkoopster terugkwam met een tiental beha’s die aan hun bandjes om haar arm met de rinkelende armband hingen.

‘Probeer deze eens.’ Ze haalde een zwart behaatje van haar arm, een gevalletje met veel kant, precies het soort beha waar Nina een hekel aan had. De sleutels van het walhalla der beha’s bleven erin haken.

‘Nee, die niet,’ zei Nina. ‘Liever iets eenvoudigers, glad.’

‘Goed schat. Probeer deze maar.’

En ze gaf Nina een beige beha, zonder kantjes, gewoon glad. Terwijl ze die paste, haalde de vrouw de sleutels van haar pols, stak ze in haar zak en tilde met die vingers met de lange nagels Nina’s borsten op en vlijde ze in de cups.

‘Bukken.’

Nina bukde.

‘Schudden.’

Nina schudde.

‘Kom nu maar overeind, dan zullen we eens kijken.’

Nina kwam overeind.

‘Zie je, deze beha past wel, schat!’

En dat was ook zo.

‘Welke maat is dit?’ vroeg Nina.

‘75C. Dat is je maat. Wil je er een bijpassend stringetje bij?’

Dat was zo. En dat wilde ze niet. Nina paste de andere beha’s, koos er drie uit en ging de winkel uit terwijl ze verstoeld stond dat ze zo weinig wist, vooral over zichzelf. Wanneer je er op je vijfendertigste achter komt dat je al jaren een verkeerde beha draagt, dringt het wel goed tot je door dat je nergens iets vanaf weet.

Het enige wat ze nu wist, was dit moment, hier, in deze bad-

kamer, in dit bad, terwijl ze zich met de luffa schrobde. Ze bewerkte met kracht haar hielen, haar voetzolen en haar tenen, vooral de eeltplekjes. Ze had moeilijke voeten met die hoge wreef, ze leken de Empire State Building wel, en ze waren zo breed als de Atlantische Oceaan. Die voeten die ze pijnigde met honden uitlaten waren voor haar een bron van schaamte en ongemak.

De vorige maand was haar bij de chiropodist het ultieme bewijs geleverd dat ze nergens iets vanaf wist. Daar was hij, zo knap, zo mannelijk en toch met zo'n zachte hand. Hij had het dokterskrukje op wielen aangeschoven, en toen haar blote voet in zijn prachtige handen genomen. Met zijn helderblauwe ogen had hij naar die voet gekeken, en vervolgens naar haar gezicht. Toen weer naar de voet. De prins heeft zijn Assepoester gevonden, dacht Nina. Misschien vroeg hij zo meteen wel om haar hand. Ze haalde diep adem en lachte.

Daarna keek hij diep in haar ogen en zei: 'Ik heb nog nooit voeten gezien die zo op horrelvoeten lijken.' En lachte haar stralend toe.

Nina wist dat hij een grapje maakte. Maar toch schaamde ze zich voor wat ze had gedacht. En nu nog, weken later, nadat ze vierhonderd dollar had neergeteld voor leren steunzolen om haar doorgezakte voeten te steunen en de pijn van de beknelde zenuw tussen de middenvoetsbeentjes te verlichten, moest ze nog blozen bij de gedachte aan wat ze zich toen in haar hoofd had gehaald. Hoe had ze ooit kunnen denken dat haar voeten liefde konden opwekken? Ze keek ernaar en het viel haar op dat ze maar eens naar de pedicure moest. Zelfs haar kluisjes verdienden een beetje positieve aandacht. Weer moest ze lachen bij de herinnering aan die keer, een paar jaar geleden, toen Michael, haar ex-man en expert op het gebied van cinematografie, burgerrechten, vegetarisme en Chi Gong, haar voor haar pijnlijke voeten een chiropractor had aanbevolen. Misschien was er alleen maar iets verschoven, had hij gezegd. Ze had het maken van een af-

spraak steeds maar uitgesteld, want ze wist dat het een alternatieve genezer moest zijn. Dus toen die zogenaamde arts een klysmavoorstelde, had ze gezegd: ‘Nee, dank u,’ en tegen Michael: ‘Over mijn lijk.’ Ze had iets aan haar voeten, met haar spijsvertering was niets mis. Achteraf bleek er ook iets met haar hart te zijn.

Maar daar wilde ze nu niet aan denken. Wat was dat toch met in bad liggen? Terwijl ze naar het plafond keek dat was geschilderd in de kleur van geoxideerd koper, en water over het schuim schepte zodat het verdween, dacht ze aan haar gebroken hart, haar pijnlijke voeten, haar benen, haar borsten, haar ex, de volgende, liefde, seks en klysmas. In bad hoorde je te ontspannen, je hoorde de dagelijkse beslommeringen van je af te zetten. Maar zij draaide helemaal door. Baden! Je lag in je eigen vuil te weken, het water koelde gestaag af, het schuim werd een vies, zepig laagje, en de gedachten spookten ongecontroleerd door je hoofd.

En toch... Ze legde de luffa in het doosje, en pakte een laatste restje schuim op. Het glansde nog in het licht dat door het matglazen raampje naar binnen viel, het enige raam dat geen uitzicht op Central Park bood. Dat was iets wat haar beviel, zoals alles in deze badkamer haar beviel: het kersenhout, de natuurstenen vloer en muren, de koperen kranen, het yin en yang van het nieuwe en het oude, van het kille, harde, en het sensuele. De sepiakleurige Chinese foto's boven de wc, het bidet. Een bidet! Het toppunt van luxe, totdat je besepte waar het voor was. Zelfs Sid, de weimaraner die loom uitgestrekt op de koele vloer naast het bad lag, leek een oefening in feng shui.

Ze zette de kraan open en streelde haar 75C borsten, haar buik, tussen haar benen, en liet het water daar stromen, zoals ze in haar studietijd geleerd had als ze wilde klaarkomen. Ach ja, dat waren nog eens tijden. Toen had ze tijd en zin gehad om zich – met een vibrator, een komkommer, de steel van een borstel en stromend water, en soms met een stickie of een glas wijn erbij – de kunst van het orgasme bij te brengen. Een jongen van negen-

tien had daar het geduld niet voor. Dus moest je het zelf maar doen. Omdat Nina de dingen altijd grondig aanpakte, had ze vol overgave geoefend. Ze had er veel van opgestoken. Ze voelde het al komen, het stromende water deed zijn werk, het bloed stroomde sneller door haar aderen, ze kreeg een vreemd gevoel in haar dijnen, ze hijgde, ze wierp haar hoofd achterover.

Ze dacht aan Daniel, aan wie ze haar hart had geschonken. Ze dacht aan zijn kortgeknipte, blonde haar, zijn onregelmatige gezicht met die jongensachtige lach, zijn schouders, zijn rug, zijn borst met precies de juiste hoeveelheid borsthaar, zijn sierlijke handen en benen, zijn strakke billen.

Ze dacht aan hem terwijl hij op het strand lag. De zon verwarmde zijn huid, die met een laagje zweet, zout en zand bedekt was. Ze dacht aan hem terwijl hij in de auto zat, en haar met zijn arm om haar heen naar zich toe trok. Ze dacht aan hem terwijl hij in bed lag en haar buikje kustte, tussen haar benen, dan op haar kwam liggen en bij haar binnen kwam.

Daniel, Daniel, de man die ze intiemer kende dan welke andere man ook in haar veel te lange leven, de man die haar keer op keer kon doen klaarkomen, net zoals ze nu klaarkwam terwijl ze aan hem dacht.

En dat allemaal omdat ze in zijn spulletjes snuffelde. In zijn post, zijn laden, zijn kasten, zijn boeken, cd's, e-mail en foto's. In zijn zakken. En heel af en toe, al gaf ze dat niet graag toe, in zijn vuilnisbak. Ze wist natuurlijk wel dat dat niet in de haak was. Ze hield zich niet aan de gedragscode voor hondenuitlaters: je ging naar binnen, haalde de hond op en ging weer naar buiten. Maar toen ze in dat verboden domein had gestaan, toen ze voor het eerst in dat keukenkastje had gekeken, voor het eerst een la had opengeschoven, was er geen weg terug meer. Wanneer was ze begonnen met snuffelen? Ze herinnerde zich dat ze als tiener had opgepast, en toen snuffelde ze ook al, op zoek naar... Ja, naar wat? En wanneer ze iets vond dat ze niet had mogen zien – goed weggeborgen sieraden, een pessarium, een dildo, seksboekjes –

voelde zich zowel tevreden als beschaamd. En toch kon ze er niet mee ophouden.

Wat kon haar tegenhouden? Iemand die te veel eet kijkt naar een dik iemand en denkt: dat zou ik kunnen zijn. Iemand die te vaak een glaasje te veel neemt, voelt mee met een alcoholist: zo zou ik ook kunnen zijn. Je herkent jezelf in iemand die te ver is gegaan omdat je beseft dat het jou ook had kunnen overkomen. Maar bij rondsuffelen had Nina heel gemakkelijk de grens overschreden en nu bevond ze zich in terra incognita. Want zonder vergelijkingsmateriaal is het moeilijk om grenzen vast te stellen. Het gaat erom hoe goed je ethische kompas werkt, nietwaar? Is het magnetische veld van de aarde sterk genoeg om je naar het noorden te leiden wanneer je eigenlijk naar het oosten wilt? En hoe erg is het eigenlijk om naar het oosten te gaan? Al is het maar voor één keertje. Of twee keertjes. Verdwaal je wanneer je van de weg af raakt, in een badkamer of slaapkamer, al is het maar voor even?

En dan is er de kwestie van slecht gedrag. Dat zag ze op allerlei manieren in bijna ieder appartement waar ze kwam. Verwaarloosde honden, honden die beter werden behandeld dan kinderen, honden die, nou ja, honds werden behandeld. Dat gaf Nina een gevoel van betrekkelijkheid. Hoe kwalijk was haar slechte gedrag als de eigenaars van de honden ook over de schreef gingen? Was afwijkend gedrag van anderen een excuus voor haar eigen afwijkende gedrag? Terwijl Nina in bad lag kwam de gedachte in haar op dat ze misschien erger was dan die halve garen wier honden ze uitliet.

Toen hoorde ze de voordeur. Jezus, dacht ze. Ze ging zo snel rechtop zitten dat het water bijna uit het bad klotste. Met haar handen probeerde ze het water tot rust te brengen, volkomen belachelijk, natuurlijk. De staart van de hond bonkte op de vloer. Hij had het ook gehoord.

‘Sid, sst!’ fluisterde Nina. Ze trok de stop uit het bad en ging staan, rukte een handdoek van het rekje en drukte haar oor tegen

de muur, alsof ze op die manier door de muur en de slaapkamer heen kon horen wat er op de gang gebeurde. Onrustig liep de hond door de badkamer, van het bad naar de muur, van de muur naar het bad. Zijn nagels tikten op de stenen vloer. Hij hield zijn kop schuin toen hij langs de deur kwam, en jankte zachtjes, alsof hij om hulp riep. ‘Sst. Toe, Sid, hou op! Zit! Alsjeblieft, zit!’ Ze pakte haar kleren en kleedde zich snel aan.

Sleutels die op het kastje in de gang werden gegooid. Voetstappen.

Shit, dacht Nina. Hoe laat is het? Haar horloge lag op de was-tafel, het was bijna vijf uur. Verdomme. Ze was te lang gebleven. Haar hart ging zo tekeer dat ze zeker wist dat degene die was binnengekomen het kon horen.

Een la werd open en dicht geschoven. Muntgeld viel rinkelend op een kastje. De computer werd aangezet.

Hij was in de slaapkamer.

Sid was dolenthousiast, hij krabde aan de deur. Nina stortte zich op hem en hield hem stevig vast, één hand onder zijn borst, zodat hij geen kant uit kon, alsof hij een vechthond vlak voor de wedstrijd was, en met de ander hield ze zijn bek dicht. Toch jankte hij nog zachtjes, en ze kon alleen maar hopen dat het geluid werd gesmoord door de stevige, kersenhouten deur – hoewel dat niet erg waarschijnlijk was, want zij hoorde immers ook alles wat er aan de andere kant van die deur gebeurde.

Iemand ging op het bed zitten, er vielen schoenen op de grond. Geritsel. Voetstappen. Gerikketik op het toetsenbord van de computer.

Sid kefte.

Dat moest Daniel hebben gehoord, want hij hield op met tikken. Nina hield haar adem in.

‘Sid?’ riep Daniel.

Haar hart sloeg over.

‘Hé, waar zit je, ouwe jongen?’ riep Daniel. ‘Sid! Siddhartha!’

En toen kwam de hond overeind, hij jankte en krabde aan de

vloer, probeerde zich uit Nina's greep te worstelen.

'Toe, Sid, niet doen,' smeekte ze hem.

'Sid? Zit je daarbinnen?' Daniel stond voor de badkamerdeur.

O god, dacht Nina. Moet ik hem dan zo leren kennen?

'Toe,' fluisterde ze. En terwijl ze de deur op een kier zette om Sid eruit te laten, werd de deur van de andere kant opgeduwd.

'Wat... wie ben jij?'

'Hallo.' Kwam het omdat ze hem nog nooit in levenden lijve had gezien, of zag hij er echt zo geweldig uit in zijn boxershorts?

'Ken ik jou?'

'Ik ging net weg,' zei ze.

'Ben jij soms Nina?'

'Het is buiten zo warm, ik had heel veel water gedronken. Ik moest vreselijk plassen, eh, ik bedoel, ik moest naar de wc. Ik hoop dat je het niet erg vindt.'

Ze zag hem kijken, en ze hoopte dat er geen water uit haar haar droop, en dat ze eraan had gedacht haar shorts op te hijsen, haar T-shirt naar beneden te trekken, en haar gezicht af te drogen.

Ze stak haar hand uit. 'Leuk kennis met je te maken.' Ze pakte haar rugzak op.

Ongelovig staaarde hij haar aan. Zijn ogen waren donkerder dan ze had gedacht. Het waren ogen waarvan ze knikkende knieën kreeg, ogen met donkere kringen eronder, alsof hij erg moe was, alsof die ogen meer hadden gezien dat de bezitter ooit zou willen toegeven.

'Waarom niet, hè? Maar er is ook een wc in de hal van het appartementencomplex, voor bezoekers. Oké?' Zijn haar was blond dan op de foto's. Zijn schouders breder. Het was alsof hij op de foto's doffer was, kleiner. Hier, in levenden lijve, was hij vitaal en groot en blond en donker en nadrukkelijk aanwezig. Op zijn kin had hij een litteken. En wanneer hij lachte, verscheen er een kuiltje in zijn linkerwang.

'Oké. Sorry, ik...' en ze drong zich langs hem. Ze rook zijn geur, een zwakke, lekkere geur. Ze keek naar het bed, met de

sprei gekreukt waar hij had gezeten. Was ik die spreij maar, dacht ze.

Maar Daniel hield zijn hand op. 'Je haar.' Hij pakte een natte slijert beet, en ze zag dat hij lange vingers had, knokkige vingers.

Nina lachte. 'Ach ja, de vochtigheidsgraad, hè?' Onder zijn blik slaakte ze een zucht. 'Ik kan er niet goed tegen.'

Wantrouwend keek hij haar aan. Ze keek recht terug en probeerde niet flauw te vallen, toen schudde ze haar hoofd en keek op haar horloge.

'Goh, is het al zo laat? Ik moet ervandoor,' zei ze. En met nog een laatste blik op zijn gezicht, op dat litteken, op die ogen en die mond, op de plek waar zijn hals in zijn schouders overging, zei ze zacht: 'Ik hou van... je hond.'

Voordat hij kon reageren, draaide ze zich om en liep door de slaapkamer naar de gang. Pas toen zag Daniel de handdoek op de vloer.

Hij riep haar na. 'Nina!'

Maar de deur sloeg dicht, en ze stond buiten. Ze hoefde niet op de lift te wachten, en eenmaal in de hal rende ze over de Perzische tapijten, langs de antieke banken en stoelen, onder de kroonluchters door naar de hoogbejaarde portier.

'Pete! Wat was er aan de hand?'

'Ik had geen tijd,' antwoordde hij.

'Jezus, Pete.'

'Mevrouw Gold had een pakje, de postbode was er, en de tweeling van Butler krom op de... Het spijt me, Nina, je weet, voor jou doe ik alles.'

Nina glimlachte. 'Voor mij? Of hiervoor?' Ze haalde een doosje toffees uit haar rugzak en gaf dat aan Pete, zoals ze dat elke dag deed sinds ze een maand geleden was begonnen Siddhartha uit te laten en extra lang in het appartement boven bleef. 'Tot morgen.'

'Maar dan niet zo lang,' zei Pete.

'Oké.'

Eenmaal buiten haalde ze opgelucht adem. De lucht was bleek

oranje en lila terwijl de zon onderging en schaduwen wierp over deze buitengewone dag. Dat scheelde niet veel, dacht Nina terwijl ze naar huis ging, maar het was het dubbel en dwars waard geweest.

2

Tegen de tijd dat Nina de deur van haar appartement opendeed, hyperventileerde ze. Niet alleen omdat ze Daniel in levenden lijve had leren kennen, of omdat ze bijna in zijn bad was betrapt en ze nu tot haar nek in de problemen zat, of misschien omdat ze hem door haar eigen stomme schuld voor eeuwig kwijt was, maar ook omdat ze op de zesde verdieping woonde. Hoe vaak ze de trap ook opging, hoe fit ze zich ook voelde, het was en bleef een hele klim.

Sam, de liefste hond van de wereld, sprong Nina meteen tegemoet. Ze kriewelde over zijn kop en bukte zich om zich te laten besnuffelen. Zij gaf hem een kusje, hij haar een lik. Hij liep achter haar aan terwijl ze haar rugzak, de post die ze uit de brievenbus beneden had gehaald, en de sleutels op tafel gooide, en een fles wijn uit de ijskast haalde. Witte, ijskoude wijn, maar alsjeblieft geen Chardonnay, want die was zo zoet en stroperig dat haar gehemelte er plakkerig van werd.

Terwijl de hond hijgend wachtte totdat ze eens iets ging doen, nam ze een slokje wijn en zette de originele Broadwayversie van *South Pacific* op. Soms was ze cynisch, ja. Wanneer ze haar geduld verloor, kon ze kortaf zijn, en dat kwam nogal eens voor. Maar ze was altijd romantisch. En hoewel ze wist dat het uit de tijd was om dol te zijn op oude Broadwaymusicals – Rodgers en Hammerstein, Lerner en Lowe, zelfs Sondheim, maar niet die

populaire shit van Andrew Lloyd Webber – was ze dat toch. Ze spraken haar aan. Ze ontroerden haar, ze moest ervan huilen. (Niet dat het moeilijk was haar aan het huilen te krijgen. Van sommige tv-reclames schoot ze ook al vol.) Maar wie werd er nu niet geroerd wanneer Enzo Pinza *Some Enchanted Evening* zong?

Daarna ging ze aan de eet-werktafel zitten die midden in haar appartementje stond, en deed de fluorescerende vergrotingslamp aan, waarmee je de gaatjes kon zien die je anders ontgingen. Hier zat ze iedere dag urenlang te werken, wanneer ze geen honden uitliet, een afspraakje had, met een vriendin ging koffieleuten, of in zo'n stom bad lag. Ze werkte aan die belachelijke structuren (sculpturen wilde ze ze niet noemen, dat was te pretentius) die ze maakte van dingen die ze op straat vond. Kleine dingetjes, hoe kleiner hoe beter. Kralen waren het handigst; daar zaten al gaatjes in. Knoopjes waren ook goed. Stukjes glas, plastic, zelfs steentjes waren oké als ze er met haar Black en Decker met de verharde staalcarbide boor gaatjes in kon maken. Alleen 1/32 werkte bij glas, zoals ze na pijnlijke experimenten had ondervonden. (Het duurde twee weken voordat de wond op haar wang na die rondvliegende glasscherf was geheeld.) Ze reeg ze aan ijzerdraad dat ze boog en knoopte, hangende objecten van ruim tweeënhalve meter (zo hoog was het plafond) met duizenden kleine dingetjes eraan die ze had gevonden. Er hingen nu zes van die meesterwerken, ze leken op die waanzinnige dingen van Calders, of dat spul dat ze malloten had zien maken op de Outsiders Fair in het gebouw van Puck in Soho. Daar werden kunstvoorwerpen, gemaakt door mensen die opgesloten zaten in de gevangenis of een psychiatrische inrichting, voor duizenden dollars verkocht. Ooit is dat voor mij ook weggelegd, dacht ze terwijl ze met een zucht een kraal uit het rode emmertje op tafel viste en die aan het enige stuk ijzerdraad van dit object reeg dat nog vrij was.

Haar appartement bestond uit deze kamer, een slaapkamer met

maar net genoeg ruimte om een bed neer te zetten, een piepklein keukentje en een badkamer. Maar het appartement beschikte over nog iets anders: een dakterras van vijfentwintig vierkante meter. Met uitzicht over het park. Dat, en Sam, maakten het leven draaglijk. Daardoor werd ze niet gek, om het zo maar eens te zeggen.

Ze was aan dit appartement gekomen door een macaber toeval en een leuke agent. Kort samengevat: na de scheiding was ze in het appartement hieronder gaan wonen, en in het appartement dat nu het hare was woonde een man die ze misschien een of twee keer in de lift had gezien. Hij droeg uitsluitend zwart, had griezelige tatoeages, piercings in zijn oren, wenkbrauwen en lippen en wie weet waar nog meer, en iedere avond draaide hij *Sympathy for the Devil* van de Stones zo hard dat de muren ervan trilden. De dreunende bassen op vol volume maakten Sam helemaal gek zodat hij als een razende achter zijn eigen staart aan ging, terwijl Nina in bed lag en naar het plafond staarde, omdat ze niet kon slapen en zich ook niet durfde te verroeren. Totdat ze te moe was om bang te zijn. Dan bonkte ze met de bezemsteel tegen het plafond, of deed haar beklag bij de conciërge en de huisbaas. Maar die duivel draaide maar door.

Dus op een nacht, ongeveer een maand later, toen Nina het nummer uit haar hoofd kende en met Mick mee kon zingen (ze stelde zich zijn mond voor, die lippen) stond ze op, ging naar boven en bonkte op de deur van de duivel. *Mag ik me even komen voorstellen?* Geen reactie. Hij kon haar natuurlijk niet horen. Daarom ging ze terug naar beneden en pende het volgende briefje:

Beste Buurman,

Het is nogal onattent om de muziek zo hard aan te hebben. Ik kan er niet van slapen. Ik heb je al vaak gevraagd de muziek zachter te zetten, maar je luistert niet. Zet alsjeblieft de mu-

ziek zachter, anders zie ik me genoodzaakt de politie erbij te halen.

De Benedenbuurvrouw

Ze ging naar boven en schoof het briefje onder zijn deur door. Nog geen vijf minuten later kreeg ze een briefje terug.

Beste Trut,

Satan slaapt nooit. Dood aan de ongelovige. Dacht je soms dat jij gespaard zou blijven? Dacht je dat Satan niet weet wie je bent? Val me niet lastig.

De Boodschapper van Satan

Ze belde de politie. Ze vonden vijftig gram hasj in de ijskast, en namen hem in hechtenis. Nina kreeg zijn appartement, maar alleen met behulp van de leuke agent, degene met het strakke kontje en de snor, die ze hem vergaf omdat hij agent was en niet wist wat fout was of niet, en pas nadat ze het sleutelgeld van vijfduizend dollar aan de huisbaas had overhandigd. De leuke agent had haar knieholten gekust en haar ellebogen, en ze hadden gevrijd op het nieuwe terras totdat hij er genoeg van kreeg dat ze geen relatie met hem wilde. Dat ze niet met hem wilde praten. Voor Nina was het de perfecte verhouding na haar scheiding: bij haar thuis, onder haar voorwaarden, geen gepraat, alleen maar veel seks. En ze wist dat er een eind aan zou komen door die snor. Het was nog verbazingwekkend dat het twee maanden had geduurd.

Nina legde een knoop in het ijzerdraad en stond op. Ze zette een stap naar achter om het beter te kunnen beoordelen. Het zit te komen, dacht ze. Ze dacht dat ze het maar *Honden uitlaten* zou noemen, want op die manier kwam ze aan haar materiaal.

Ja, dat was perfect. Ze deed de lamp uit, pakte haar glas wijn op en liep naar het dakterras. Sam kwam achter haar aan, en eenmaal bij de glazen deur hield hij het niet meer. Zijn geduld was op, en in zijn haast buiten te zijn drong hij zich langs haar heen, zodat ze bijna viel. De lucht was zwart, zonder sterren. Maar de skyline van New York, fonkelend op deze zomeravond, gaf haar het gevoel dat ze naar de Melkweg stond te kijken. Ze hoorde de muziek in haar kamer. *Younger than springtime are you. Gayer than laughter are you.* Ze plofte neer op de oude tuinstoel, het teakhout verweerd door jaren van zon, regen en sneeuw. Ze was van plan nieuw tuinmeubilair te kopen, maar deze avond kon ze zich er niet druk om maken. Toen ze om zich heen keek, voelde ze dezelfde totale verrukking als de eerste keer dat ze hier had gestaan. Wat kon je nog meer verlangen? Goed, ze was ook geobsedeerd door een onbekende die dacht dat ze gewoon een hondenuitlater was die niet goed bij haar hoofd was, en ze moest toegeven dat hij wel een beetje gelijk had. Waarom was ze ook zo lang gebleven? Goed, ze woonde in een appartement dat niet veel groter was dan het eerste het beste kippenhok. Goed, ze had geen vriend, zelfs geen minnaar, en waarschijnlijk zou ze ook nooit meer een vriend krijgen, niet nu ze het bij Daniel had verpest, Daniel, de man van haar dromen. *Angel and lover, heaven and earth am I with you.* Precies. Maar zij had alleen maar dit. Deze ruimte, deze nachtlucht, dit uitzicht, deze hond en dit glas wijn.

Wees in het nu, hield ze zichzelf wel meer dan tien keer per dag voor. *Wees in het nu.*

Het werkte van geen kanten.

Ze stond op, en maakte daarmee Sam wakker uit zijn dutje. Ze keek nog één keer naar het park in het oosten, en verwonderde zich over de lichtjes van de dure appartementen op Fifth Avenue, en toen keek ze verder, voorbij de brug, en ze vroeg zich af hoeveel dineetjes er in deze geweldige stad werden gegeven. Ze had begrepen dat iedereen elke avond of een etentje gaf, of er te gast

was. Heerlijk eten, leuke muziek, warm licht. Gesprekken die zowel gevat waren als stimulerend. Iedereen maakte nieuwe vrienden, deed contacten op, ze geurden met hun kennis over het Midden Oosten, de recente ontdekking van dat andere zonnestelsel, de tentoonstelling van Schnabel in het Whitney Museum. Ze hadden het over reisjes naar Spanje, ze hadden het over seks. Ze lachten, maakten ruzie, voelden zich met elkaar verwant of verstevigden een al bestaande vriendschapsband.

Nina was al in jaren niet meer voor een dineetje gevraagd. Ze kende niemand die dineetjes gaf. Of ze gaven wel dineetjes, maar nodigden haar nooit uit.

Die etentjes waarvoor ze niet werd gevraagd stonden voor alles waar Nina naar verlangde. Alles wat haar het gevoel gaf dat ze het niet zou redden, alles wat er in haar leven ontbrak – iemand om van te houden, iemand die van haar hield, die haar gezelschap op prijs stelde, iemand die haar koesterde. Etentjes stonden voor het leven dat andere mensen leidden, mensen die wel iemand hadden die om hen gaf.

Met een zucht liep ze naar binnen en kleepte zich uit, daarna trok ze het oversized UCLA T-shirt aan dat Claire haar had gestuurd. Ze poetste en floste haar tanden, waste haar gezicht en smeerde er vochtinbrengende crème op, iets wat ze elke avond deed hoewel ze wist dat het niets uitmaakte. Haar gezicht was zoals het was, met rimpels, kuiltjes en al, omdat het erfelijk bepaald was, en het klimaat en hoe ze lachte deed de rest. Daarna kroop ze onder de dekens.

Ze lag niet lekker. Jezus, werd het weer zo'n nacht? Zoals gewoonlijk lag Sam op het voeteneind, waar haar voeten hoorden te zijn. Ze moest dus schuin liggen. En in haar hoofd stelde ze lijstjes op – de boodschappen, waar ze naartoe wilde, mannen met wie ze had geslapen.

Die lijst was het leukst, omdat ze altijd op iets anders uitkwam. Er was altijd een naam waar ze niet op kon komen, iemand die ze zich niet meer kon herinneren. Kennelijk wilde je sommige

dingen gewoon vergeten. Zoals die professor in de politicologie van de universiteit van Columbia, die had gezegd dat hij zijn portemonnee thuis had laten liggen. Daarom had hij haar naar zijn huis meegetroond, waar ze op de bank zat te wachten terwijl hij in de slaapkamer naar zijn portemonnee zocht, om even later poedelnaakt te voorschijn te komen. Zij, stomkop die ze was, had moeten lachen. En daarna was ze met hem het bed in gedoken. Pas later was ze erachter gekomen dat hij die truc uithaalde bij alle ‘naïeve Democratengrietjes’, zoals hij hen noemde. Laatst had ze nog een artikel van hem gelezen in de *New York Times* waarin hij het opnam voor de conservatieve kandidaat voor het hooggerichtshof, en zijn eigen zwaai naar rechts verdedigde. En toen King – een hond die zwaar Ritalin nodig had – Sadie de basset met de zeiloren die over de grond sleepten probeerde te bespringen, moest ze ineens aan Dick denken, Dick de tandarts, die al drie keer getrouwd was geweest en iedere keer met een vrouwelijke tandarts. Ze was vergeten dat ze ooit met hem was uitgegaan, totdat ze om de een of andere vreemde reden op dat moment opeens aan hem moest denken. Misschien omdat hij het graag op zijn hondjes deed?

Behalve haar ex was er nog een andere man van wie ze had gehouden, en hem zou ze nooit vergeten. Het had zes weken geduurd. Ze studeerde toen nog. Hij heette Jack Schreiber, hij was kunstenaar en o zo opwindend. Het ging er heet aan toe. Veel seks, veel marihuana, veel gefilosofeer, veel lachen en dromen en dat gevoel wanneer je weet dat je verloren bent. Toen, op een avond, ontweek hij haar blik, hij draaide zijn hoofd weg wanneer ze iets zei, en ging terug naar zijn vriendin. Nina was weer alleen. Het was ineens voorbij. Hoe kon iets zo geweldigs, zo hartstochtelijks zo abrupt zijn afgelopen? Hoe kon er ineens een einde komen aan het zoenen in een stil steegje, alsof het niet was gebeurd? Alsof de aarde ineens ophield met draaien... Nina was er niet op voorbereid, het was een pijnlijke ervaring.

Het was Claire die haar de waarheid had gezegd: er was geen

enkele garantie dat een bijzonder heftige of diepgaande verhouding stand zou houden.

Wat bedoelde ze daarmee, vroeg Nina zich af terwijl ze rechtop ging zitten en de dekens van zich af gooide. Sam hief zijn kop op, keek haar aan en viel weer in slaap. Claires theorie druiste tegen alles in wat Nina van de liefde wist, wat trouwens niet veel was. Verdorie, als liefde niet diep was, wat dan wel? Ze had genoeg van oppervlakkige liefdes. Zoals bij haar ex. Hun leven samen bestond uit filmpremières, party's, ruzie over politiek, kunst, boeken, muziek, en de voor- en nadelen van ongebakken tempel. Michael was altijd heel vurig – wanneer het erop aankwam alles naar zijn hand te zetten. En hij was briljant. Dat had hij haar zelf verteld. Maar hij en Nina leefden op het emotionele vlak langs elkaar heen. Hij zag haar nauwelijks staan, alsof ze bij zijn briljante geest vergeleken een nul was. De seks ging volgens het boekje, letterlijk, want hij las sekshandleidingen om er zeker van te zijn dat zijn prestatie perfect was. Hun gevoelens voor elkaar gingen niet dieper dan een plas regenwater op straat. Ze dacht dat ze van hem hield, om niet echt helemaal belachelijke redenen: ze hield van zijn hoofd, zijn nieuwsgierigheid, en waarvoor hij stond – hij was cineast! Kunstenaar! Intellectueel! Een goed ogende alternatieveling! Maar ze hadden geen band – niet dat 'iets' wat je als vanzelfsprekend beschouwt als het er is, en niet zonder kunt wanneer het er niet is.

Liefde was het enige waar ze naar verlangde, onverklaarbare liefde, die uit een onontgonnen gebied in jezelf opborrelt, liefde zoals Maria die voelde toen ze Tony toezong: *Only you, you're the only thing I see forever*, betoverende liefde die je tot grote hoogten doet opstijgen.

In ieder geval was ze niet zo wanhopig als de meeste vrouwen van haar leeftijd. Ze was getrouwd geweest. Ze wist wat het was. Ze hoefde zich niet te schamen omdat niemand genoeg van haar had gehouden om die stap met haar te zetten. En ze was niet eenzaam omdat ze bang was om alleen te zijn. Ze was eerder bang

dat het soort liefde waarvan ze droomde, niet voor haar was weggelegd.

Uiteindelijk viel Nina in slaap, en ze kreeg zo'n droom waarin je niet goed weet waar je naartoe gaat, maar wel weet dat je te laat bent, en je iets heel belangrijks op het perron hebt laten liggen.